

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoCsp/44/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119378309
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:6119378309.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: 365.bank, a. s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 47 232 471, proti žalovaným: 1/ C. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., B. XXX/XX, 2/ N. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., B. XXX/XX, o zaplatenie 4 501,46 s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 25Csp/28/2020-186 z 22. septembra 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. vyhovujúcom výroku vo veci samej a IV. výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e.**

Žalobcovi proti žalovaným priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie podľa § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom č. k. 25Csp/28/2020-186 z 22. septembra 2020, uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 4 186,46 eura; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 676,09 eura od 13. 08. 2019 do 10. 09. 2019; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 641,09 eura od 11. 09. 2019 do 13. 10. 2019; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 606,09 eura od 14. 10. 2019 do 11. 11. 2019; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 571,09 eura od 12. 11. 2019 do 11. 12. 2019; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 536,09 eura od 12. 12. 2019 do 14. 01. 2020; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 501,09 eura od 15. 01. 2020 do 13. 02. 2020; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 466,09 eura od 14. 02. 2020 do 12. 03. 2020; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 431,09 eura od 13. 03. 2020 do 13. 04. 2020; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 396,09 eura od 14. 04. 2020 do 17. 05. 2020; úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 361,09 eura od 18. 05. 2020 do zaplatenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Ďalším výrokom konanie v časti o zaplatenie 315 eur zastavil. Ďalej rozhodol, že žalobcovi sa po právoplatnosti tohto rozsudku vráti súdny poplatok v sume 19 eur. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovaným súd priznal plnú náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, 3, § 101, § 102, § 103, § 107 ods. 1, 2, § 488, § 511 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 559 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. i/, § 9 ods. 2 písm. i/, k/, l/, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 11 ods. 1, 2, 3, 4 a 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „ZoSP“).

3. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa žalobou z 19. 09. 2019 domáhal od žalovaných zaplata sumy 4 501,46 eura s 5 % úrokom z omeškania. Dlžná suma pozostáva zo zostatku nesplateného úveru v sume 3 676,09 eura, vyčísleného úroku vo výške 419,53 eura, úroku z omeškania po zosplatnení v sume 369,84 eura a poplatkov vo výške 36 eur. Zmluva bola uzavretá dňa 15. 02. 2016 a žalobca dlh zosplatnil dňa 03. 10. 2017.

4. V upomínacom konaní bol vydaný platobný rozkaz, proti ktorému žalovaní včas podali odpor s vecným odôvodnením. Namietali, že zmluva nemá náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., obsahuje nekalé praktiky a neprijateľné podmienky. Nie je v nej uvedená správna výška RPMN. K zosplatneniu nedošlo v súlade so zákonom, keď nemali doručené upozornenie - výzva na splatenie dlžnej časti úveru.

5. Žalobca k odporu uviedol, že žalovaní nepopreli uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička. Žalovaní sami požiadali o úver, ktorý čerpali. Legislatíva SR neustanovuje povinnosť zasielať všetky zásielky s doručenkou, v uvedenom prípade žalobca poskytol dostatok dôkazov preukazujúcich splnenie si oznamovacej povinnosti. Tvrdenia o absencii predpokladov výpočtu RPMN poprel, pretože predpokladmi na jej výpočet je výška úveru, výška splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a poplatkov čo vyplýva aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/50/2017. Predmetné predpoklady tak boli uvedené v bode 2.2 zmluvy. Poukázal na bod 6.4. zmluvy, kde dlžník vyjadril súhlas a potvrdil oboznámenie sa s dokumentmi ako napr. Obchodné podmienky. Poukázal na výklad smernice, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jeden dokument, ale všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Argumenty žalovaných ohľadom neprijateľných podmienok považuje za nedôvodné. Podanie žalovaných je vecne nedôvodné a neúčelné, keď nevzniesli vecné námietky týkajúce sa právneho dôvodu či výšky uplatneného nároku.

6. Vo veci bolo nariadené pojednávanie, ktoré súd vykonal v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovaných. Na pojednávaní vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že žalobca a žalovaní dňa 15. 02. 2016 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička č. XXXXXXXXXXXX. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 4 300 eur a žalovaní sa zaviazali úver spolu s úrokmi uhradiť v 96 mesačných splátkach po 77,32 eur (vrátane poistenia), s dátumom prvej splátky dňa 20. 03. 2016, so splatnosťou každej mesačnej splátky vždy k 20. dňu v mesiaci, dátum konečnej splatnosti úveru bol stanovený na 20. 02. 2014. V zmluve bola uvedená ročná úroková sadzba 12,90 %, RPMN 16,10 %, priemerná hodnota RPMN 10,78 %. Výška celkových nákladov bola určená sumou 3 122,06 eura, celková čiastka úveru bola uvedená ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. V časti 2 zmluvy si žalovaní zvolili základný súbor poistenia schopnosti splácať úver, pričom vyhlásili, že spĺňajú podmienky pre vznik poistenia. Z aktuálneho stavu úveru k 31. 08. 2019 vyplýva, že žalovaní uhradili v splátkach celkovo 176,27 eura (položka „Zaplatené splátky“). Žalovaní sa dostali do omeškania s úhradou splátky splatnej dňa 20. 05. 2017. Žalobca oznámil žalovaným, že úverová pohľadávka sa stala splatnou k 03. 10. 2017, oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 10. 10. 2017.

7. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca a žalovaná 1/ ako dlžník a žalovaný 2/ ako spoludlžník dňa 15. 02. 2016 uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere dobrá pôžička, kde na jednej strane vystupuje spotrebiteľ fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a na druhej strane veriteľ právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014). Vzhľadom na uvedené aplikoval na daný vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj napriek tomu, že zmluva o úvere má charakter absolútneho obchodu, čo bolo nesporné.

8. Žalovaní v odpore žiadali, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole a určil neprijateľné zmluvné podmienky z úradnej povinnosti bez bližšieho zdôvodnenia v čom vidia neprijateľnosť týchto zmluvných podmienok, okrem Dohody o zrážkach zo mzdy, tá však nemá žiadnu právnu silu a nespôsobovala by následok, aj keby ju súd považoval za neprijateľnú podmienku, resp. za neplatný právny úkon v tom, že zmluva o úvere by bola považovaná za neplatnú v celom rozsahu.

9. Súd prvej inštancie skúmal, či žalobca postupoval v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania bolo zistené, že žalovaní nesplnili dlh riadne a včas, preto žalobca vyzval žalovaných na úhradu dlhu (upozornenie z 06. 09. 2017) a s odstupom času 15 dní dlh zosplatnil, pričom doručenie zosplatnenia žalovaným preukázal listinným dôkazom, t. j. doručenkou, z ktorej vyplýva, že žalovaní o zosplatnení boli informovaní dňa 10. 01. 2017. Od úhrady poslednej platby uplynulo viac ako 90 dní do zosplatnenia. Od 20. 05. 2017 do 06. 09. 2017 ubehlo viac ako 90 dní. Zákon neurčuje povinnosť zosplatnenia, pričom táto môže nastať aj neskôr, teda po splatnosti viac ako troch splátok, pričom k zosplatneniu musí prísť do splatnosti ďalšej splátky. Podstatné pre postup podľa § 565 Občianskeho zákonníka je, či je ďalšia splátka uhradená, ak by bola, k zosplatneniu podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemôže prísť, ak však uhradená nie je, i po nej je splnená podmienka § 565 Občianskeho zákonníka na zosplatnenie dlhu. Tvrdenie, že upozornenie o omeškaní im nebolo doručené a je povinnosťou žalobcu preukázať jeho doručenie, uviedol, že žalobca doručenie predmetnej zásielky preukázal poštovým hárkom, pričom nie je jeho povinnosťou preukázať, že dlžníci výzvu prevzali, že im bola doručená do vlastných rúk, pretože zákon neurčuje takúto povinnosť doručovať predmetnú zásielku do vlastných rúk a je postačujúce, aby sa predmetná zásielka dostala do dispozície adresáta, čo žalobca aj preukázal. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka došlo k zosplatneniu úveru výzvou z 03. 10. 2017, čo žalobca preukázal priloženými doručenkami podpísané žalovanými. Prvoinštančný súd konštatoval, že bol dodržaný zákonný postup pre zosplatnenie úveru, keď uplynulo viac ako 3 mesiace od zosplatnenia, pričom 15 dní vopred boli upozornení na zosplatnenie dlhu za neuhradenie splátky za mesiac máj 2017.

10. Sporným a namietaným ďalej bolo, či zmluva obsahuje údaj o RPMN, resp. primeranosť výšky úroku. RPMN umožňuje porovnanie úverov/pôžičiek z pohľadu relatívnej nákladovosti, pretože percentuálne vyjadruje priebežnú zaťaženosť spotrebiteľa splácaním úveru/pôžičky na ročnom základe, čo je lepší ukazovateľ ako úroková sadzba, lebo má pravidlá jednotnej kalkulácie a zahŕňa všetky odplaty. Spotrebiteľ sa často rozhoduje na základe informácie o celkovej výške nákladov na úver, podľa výšky splátky a doby splácania. RPMN teda vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru alebo pôžičky, lebo zohľadňuje nielen úrok, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Konštatoval, že aj keď by bola úroková sadzba úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere stanovená vo vyššej miere ako sú úrokové sadzby podobných úverov poskytujúce bankami, rozhodujúcim kritériom pre posúdenie vhodnosti úveru/pôžičky je RPMN, ktorá v sebe zahŕňa okrem iného aj úrok úveru. Žalovaní nepreukázali, že by v ich neprospech bola dojednaná vyššia RPMN ako je výpočet v zmysle vzorca výpočtu RPMN. Interaktívna kalkulačka nie je dostatočným zdrojom pre správny výpočet RPMN, pri overovaní týchto skutočností nemožno vychádzať ani z ich hodnôt. Interaktívnu kalkulačku, ktorú použil súd prvej inštancie stanovil RPMN na 15,92 %, podľa výpočtu žalobcu bola RPMN 16,10 % a podľa výpočtu žalovaných bola RPMN 16,15 %. Žalovaní nepredložili výpočet RPMN, t. j. hodnoty, ktoré brali pri jej výpočte do úvahy, ale predložili len jej výsledok, ktorý nie je dostatočne preukázaný na vyvrátenie výšky RPMN v zmluve. Ani jedna z kalkulačiek nezohľadňovala výšku poslednej splátky. Žalovaní si v priebehu sporu vo vyjadreniach zamieňali pojmy úrok a RPMN, pričom ide o dva odlišné pojmy. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že pre výšku RPMN a z toho odvodenú aj výšku úroku, keďže tieto údaje medzi sebou jednoznačne majú súvislosť, nemožno predmetnú zmluvu považovať za neplatnú. Žalovaní svoje tvrdenia o RPMN vyššom ako uvádza zmluva nepreukázali. V zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nemožno výšku odplaty považovať za neprimeranú, a treba dodať, že cena plnenia, nemôže byť v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Výška úroku je hlavným predmetom plnenia a výšku úroku nemožno považovať za neprijateľnú podmienku. rovnako tak nepovažoval ani poplatky vo výške 36 eur za neprimerané, pričom tie boli aj zmluvne dojednané a neboli namietané.

11. Námietku žalovaných o neexistencii rozpisu splátok s poukazom na ZoSÚ považoval súd za nedôvodnú. Rozpis jednotlivých splátok vyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, kde je jasným a zrozumiteľným spôsobom uvedené, aká je výška splátky, a že tá pozostáva z istiny, úroku a z poistenia, ktorých výška je rovnako v predmetnom rozpise uvádzaná. Rovnako v zmluve je uvedená aj odplata za poskytnutie úveru a celková čiastka úveru, ktorý sú dlžníci povinní spolu uhradiť. Tento vytykaný nedostatok, ktorý navyše nebol preukázaný, nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

12. Žalovaní vzniesli námietku premlčania, ku ktorej súd prvej inštancie uviedol, že pod premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby stanovenej v zákone pre vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie

subjektívneho práva účastníka, nakoľko premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Premlčanie práva je spojené s premlčacou dobou. Premlčacia doba (lehota) je časový úsek, v rámci ktorého je potrebné vykonať subjektívne právo o premlčanie ktorého ide. Začiatok plynutia premlčacej doby môže byť daný: 1/ objektívnou právnou skutočnosťou (napr. časový moment, keď sa mal záväzok splniť (§ 101 OZ, § 392 ods. 1 ObZ), moment splatnosti splátok dlhu (§ 103 OZ), moment právoplatnosti rozhodnutia súdu (§ 105 OZ, 110 ods. 1 OZ)), 2/ subjektívnou právnou skutočnosťou (napr. moment, keď sa obdarovaný dopustil skutku uvedeného v § 630 OZ, keď mohol byť urobený právny úkon, ktorého sa premlčanie týka (§ 391 ods. 2 ObZ), keď došlo k odstúpeniu od zmluvy (§ 394 ods. 1 ObZ), keď bola porušená povinnosť, ktorej sa premlčanie týka (§ 393 ObZ), keď bola uzavretá dohoda o uznaní dlhu (§ 110 ods. 1 OZ a § 391 ods. 1 ObZ), keď sa poškodený dozvedel alebo mohol dozvedieť o škode (§ 398 ObZ), keď oprávnený prestal vykonávať právo zodpovedajúce vecnému bremenu (§ 109 OZ)), 3/ kombinovanou právnou skutočnosťou (začiatok plynutia premlčacej doby v prípade zodpovednosti za škodu a za bezdôvodné obohatenie podľa § 106 a § 107 OZ). Pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia je Občianskym zákonníkom stanovená kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna; začiatok plynutia je pri každej z nich upravený odlišne. Objektívna premlčacia doba je upravená tak, že začiatok jej plynutia nastáva jednoducho na základe objektívnej skutočnosti, bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení. Pri subjektívnej premlčacej dobe ust. § 107 ods. 1 OZ stanovuje, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. V prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ustanovení § 107 ods. 1 OZ. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. V prípade práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákon ustanovuje dvojročnú subjektívnu a trojročnú, resp. desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Ich vzájomný vzťah je taký, že pokiaľ skončí plynutie jednej z nich a dôjde k vznieseniu námietky premlčania, premlčané právo nemožno oprávnenému priznať. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Objektívna premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne (fakticky) došlo. Začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je nezávislý od akejkoľvek subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení a viaže sa len na jedinú rozhodujúcu okolnosť, ktorou je vznik bezdôvodného obohatenia (R 25/1986). Názor, že plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor, sa naďalej uplatňuje aj v súčasnej rozhodovacej činnosti súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. marca 2013 sp. zn. 1 Cdo 67/2011 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 11. decembra 2008 sp. zn. 33 Odo 1136/2006). S poukazom na uvedené považoval žalobu za podanú včas, keď k zosplatneniu úveru z dôvodu neuhradenia poslednej splátky došlo v máji 2017, pričom žaloba bola podaná na súd (Okresný súd Banská Bystrica) dňa 19. 09. 2019, t. j. v 3 ročnej premlčacej lehote.

13. Žalovaní namietali, že žalobca neskúmal s odbornou starostlivosťou ich bonitu, čím v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ hrubo porušil svoju povinnosť a úver sa rovnako považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd mal z priložených listín dostatočne za preukázané, že žalobca konal s odbornou starostlivosťou a schopnosť žalovaných splácať úver si overoval dopytom na Sociálnu poisťovňu, cez úverový register a z dát EOS KSI. Takýto rozsah overovania bonity žalovaných považoval za postačujúci, aby žalobca vedel zhodnotiť, či žalovaným poskytnúť nimi žiadaný úver a či je v ich schopnostiach ho splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Ak mali žalovaní iný názor na ich platobnú bilanciu, nemali o úvere ani rozmýšľať.

14. Preskúmaním úverovej zmluvy prvoinštančný súd zistil, že zmluva bola uzavretá písomne, obsahuje všetky obligatórne zákonné náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase jej uzavretia, tieto sú správne uvedené a dohodnutá odplata nie je vyššia ako prípustná podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka a je v súlade s dobrými mravmi. Nezistil, že by sa žalobca žalobou od žalovaného domáhal zaplatenia nejakého neprijateľného nároku. Nebolo sporné, že veriteľ si svoje zákonné a aj zmluvné povinnosti splnil a žalovaným úver poskytol, ako ani to, že vrátenie úveru bolo dohodnuté v splátkach, s platením ktorých sa žalovaní dostali do omeškania. Bolo preukázané,

že veriteľ písomne upozornil žalovaných podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po tom, ako boli žalovaní v omeškaní so zaplatením splátky splatnej 05/2017 listom z 06. 09. 2017 na jej omeškanie a možnosť požadovať predčasné vrátenie celého úveru. Žalovaní dlžnú sumu neuhradili, preto veriteľ oprávnené úver zosplatnil k 03. 10. 2017. Predmetná zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti, ako je výška poskytnutého úveru, výška splátky, výšku úrokovej sadzby, výšku RPMN ako aj celkovú čiastku, ktorú má dlžník uhradiť, termín splatnosti istiny, úroku a poistenia a aj špecifikácia poplatkov. Zmluva spĺňa atribúty prehľadnosti a zrozumiteľnosti. Žalovaní sa vyjadrovali citovaním a prekladáním rozhodnutí iných súdov, pričom nešpecifikovali ako sa tie vzťahujú na ich konanie. Žaloba bola preto v časti o zaplatenie zostávajúcej nezaplatennej časti úveru vo výške 4 186,46 eura dôvodná. Žalovaní nezaplatili zosplatnený úver riadne a včas, preto sa dostali do omeškania. Keďže ide o omeškania s platením peňažného dlhu je podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú žalovaní povinný platiť úroky z omeškania v zákonnej výške 5 % určenej nariadením vlády SR č. 87/1995 Zb. Základná úroková sadzba bola v čase omeškania ECB 0,00 % ročne. Pretože žalobca požadoval úroky z omeškania z celého úveru až od 13. 08. 2019 posúdil žalobu aj v tejto časti za dôvodnú.

15. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 315 eur z dôvodu čiastočného plnenia po začatí konania žalovanými. Keďže k späťvzatiu žaloby došlo pred začatím predbežného prejednávania sporu podľa § 168 alebo pojednávaním, súhlas žalovaných nebol potrebný, preto súd akceptoval späťvzatie žaloby a konanie v zmysle v časti o zaplatenie sumy 315 eur zastavil.

16. Prvoinštančný súd rozhodol aj o vrátení súdneho poplatku v zmysle § 11 ods. 3 a 4 ZoSP a vrátil žalobcovi súdny poplatok vo výške 19 eur, pretože žalobca vzal čiastočne žalobu späť.

17. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP, keď žalobca bol plne úspešný a aj v dôsledku späťvzatia žaloby vo výške 315 eur, keďže zavinenie zastavenia konania súd prvej inštancie pričítal žalovaným, ktorí hradili časť žalovanej sumy až po začatí konania. Vzhľadom na uvedené žalobcovi voči žalovaným vznikol nárok na trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o ich výške rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozsudku.

18. Proti tomuto rozsudku v časti vyhovujúceho výroku podali žalovaní v zákonnej lehote odvolanie, žiadajúc odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože tento rozsudok nespĺňa kvalitatívne ústavné požiadavky na súdnu ochranu. Uviedli, že odvolanie podali proti prvoinštančnému rozsudku v celom rozsahu, avšak z obsahu odvolania je zrejmé, že toto smeruje len proti výroku, ktorým prvoinštančný súd žalobe vyhovel. Odvolanie odôvodnili s poukazom na § 365 písm. b/ a h/ CSP a § 366 písm. c/ a d/ CSP. Zdôraznili, že napadnutým rozsudkom bolo porušené právo žalovaných na spravodlivý súdny proces, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený skutkový stav, pretože súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil, interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nijako nezdôvodnil. Do pozornosti odvolacieho súdu dali rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 79/02, sp. zn. IV. ÚS 77/02 a čl. 47 Charty základných práv EÚ. Okresný súd podľa žalovaných na základe vykonaného dokazovania skutkovými a právnymi zisteniami došiel k extrémnemu nesúladu a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 402/08 a hodnotenie dôkazov nemá racionálny základ. Z hľadiska hospodárnosti konania je takýto postup súdu svojvoľný a neakceptovateľný, čím došlo k ohrozeniu práv a právom chráneným záujmov žalovaného, pričom súd uprednostnil nároky žalobcu nehľadiac na zásady spravodlivosti.

19. V ďalšom namietali, že v bode 37 napadnutého rozsudku súd nesprávne zistil a konštatoval overenie bonity. Z priložených listín mal súd prvej inštancie za dostatočne preukázané, že žalobca konal s odbornou starostlivosťou a schopnosťou žalovaných splácať úver, pričom si bonitu overoval v uvádzaných registroch, čo považoval za dostatočné. Žalovaní majú za to, že žalobca dostatočne nepreukázal, že žalobca pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 ZoSÚ), pričom bol pred uzavretím zmluvy povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, prípadne aj účel spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez relevantných údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave. Žalobca v rozpore s § 11 ods. 2 ZoSÚ nepreukázal, že by zisťoval koľko majú žalovaní príjem. V zmluve sa tiež nenachádzajú tieto údaje o príjme, nie je uvedený ani ich zamestnávateľ. Hoci je spotrebiteľ

povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje, avšak to nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečiť primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Žalobca tak nepostupoval v súlade s § 7 ods. 1 ZoSÚ, čím hrubo porušil povinnosti § 7 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho sa úver považuje v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovaných jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V tomto smere poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/2/2019-106 z 27. novembra 2019 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 z 27. októbra 2016.

20. Namietali nesprávny záver súdu prvej inštancie v bode 38. rozsudku, keď konštatoval, že zmluva obsahuje všetky požadované náležitosti. Opakovane uviedli, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú má klient zaplatiť, pričom na zmluve je napísaná suma 7 422,06 eura. skutočne má však spotrebiteľ podľa výpočtov zaplatiť 7 422,72 eur (mesačná splátka 77,32 eura x 96 splátok). Na zmluve nie je riadne vyznačené koľko má spotrebiteľ zaplatiť a aké budú náklady za poskytnutý úver, čiže absentuje podstatná náležitosť zmluvy. Vzhľadom na to je potrebné považovať spotrebiteľský úver podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/, y/ a d/.

21. V bode 33. rozsudku skúmal prvoinštančný súd zosplatenie, pričom dospel k nesprávnemu záveru ohľadom dodržania zákonného postupu. Žalovaní nesúhlasia s tým, že bol riadne dodržaný postup pri zosplatení. V tomto smere poukázali na § 53 ods. 9 a § 565 OZ, z ktorých vyplýva, že zosplateniu musí predchádzať výzva a následne možno vyhlásiť mimoriadnu splatnosť. Svoj záver podporili rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/84/2018 z 26. apríla 2018. Keďže žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu do dispozičnej sféry žalovaného pred dorúčením žalobného návrhu, neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Nesúhlasili s tým, že na preukázanie doručenia postačuje podací hárok. Žalobca mal predložiť doručenkú. Vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti sa im nedostalo do dispozičnej sféry. Do pozornosti odvolacieho súdu dali rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. 01. 2011. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepredložil dôkaz o tom, že sa oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti z 10. 01. 2017 dostalo do sféry dispozície, žalobca nepreukázal, že žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Keďže nedošlo k platnému zosplateniu, je potrebné posúdiť opätovne aj premlčanie splátok, a to do podania žaloby. Zdôraznili, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu sa môže vzťahovať len na splátky zročné do budúcnosti, nie spätne od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti a v tejto súvislosti poukázali na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/803/2014 z 22. apríla 2015 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Mobdo V 15/2006 z 1. marca 2009.

22. V kontexte rozhodovania o trovách konania poukázali na existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, a teda, aby súd nepriznal trovy konania žalovanému (zrejme žalobcovi-pozn. odvolacieho súdu) pre nepriaznivú finančnú situáciu žalovaných, keďže majú nízky príjem.

23. K odvolaniu žalovaných sa písomne vyjadril žalobca, uvádzajúc, že žalovaní v odvolaní namietajú skutočnosti, ktoré neboli v konaní nesporné alebo preukázané. Bolo nesporné, že žalobca skúmal platobnú schopnosť žalovaných a overall výšku ich príjmov verifikačnými otázkami v dopyte smerujúcom Sociálnej poisťovni. Sociálna poisťovňa je verejnoprávna inštitúcia poverená výkonom nemocenského poistenia, dôchodkového poistenia, úrazového poistenia, garančného poistenia a poistenia v nezamestnanosti. Údaje získané dopytom do Sociálnej poisťovne ohľadom hrubého vymeriavacieho základu potvrdzujú príjem žiadateľa vo všeobecnosti, to znamená nielen mzdy od zamestnávateľa. Ak by žalobca overoval len mzdu žiadateľov dopytom zamestnávateľovi, takto overené údaje o príjmoch by neboli úplné a spoľahlivé. Nesúhlasil s tvrdením žalovaných, že sa žalobca dopustil hrubého porušenia povinnosti konať s odbornou starostlivosťou len preto, že neoveroval výšku mzdy u zamestnávateľa. Poprel aj tvrdenia o absencii, resp. nesprávnosti náležitostí zmluvy o úvere. Predmetná zmluva nielenže obsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z., ale po obsahovej stránke je až nadštandardne vyhotovená, pretože obsahuje aj amortizovaný výpis úveru. To znamená, že zmluva spĺňa aj požiadavku náležitosti podľa §9 ods. 2 písm. k/, pričom obligatornosť tejto náležitosti bola už niekoľkokrát judikovaná. Z amortizovaného výpisu žalovaným už v čase uzatvorenia zmluvy bola jasná celková výška nákladov, a teda aj celková čiastka úveru. Tvrdenie, že celková čiastka úveru nie je správna, pretože sa nerovná súčinu počtu splátok s výškou splátok je účelové. Zo zmluvy jasne

a nespochybniteľne vyplýva, že nie všetky splátky mali konštantnú výšku, zákon neurčuje povinnosť konštantnej výšky splátok a ani neurčuje výpočet celkovej čiastky úveru spôsobom vyššie uvedeným - súčinom počtu s výškou splátok.

24. Námietku neplatného zosplatenia považoval za účelovú. Žalobca v prílohe žaloby doručil súdu prvej inštancie Upozornenie a výzvu spolu s elektronickými podacími hárkami. Listina upozornenie v obsahu upozorňuje spotrebiteľa na vznik oprávnenia podľa §565 Občianskeho zákonníka a listina Výzva v obsahu upovedomuje spotrebiteľa na výkon tohto oprávnenia. K otázke doručovania doporučených listov sa vyjadroval aj BGH. V prejednávanom prípade bolo sporné, kedy sa považuje doporučený list za dôjdený. Súdny dvor sa rozhodoval medzi dvomi momentmi, či je to už v momente kedy doručovateľ, z dôvodu, že nezastihol adresáta v prvý deň doručovania v mieste doručenia zanechal oznamovací lístok alebo až keď si adresát vyzdvihne zásielku na pošte. Čo sa týka dôjdenia sa nakoniec možno prikloniť k názoru a záveru, že dôjdenie nastane, keď možno za normálnych okolností očakávať vyzdvihnutie zásielky na pošte, čo je najbližší pracovný deň. V slovenských podmienkach je možno aplikovať na termín a výklad pojmu dôjdenia tento záver. K obdobnému názoru dospel aj Český Najvyšší súd v konaní sp. zn. 26Cdo/864/2004. Do pozornosti dal uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/216/2018 z 9. októbra 2018. Vzhľadom na uvedené nemožno v uvedenom prípade hovoriť o neplatnom zosplatení, nemožno súhlasiť s premlčaním jednotlivých splátok a s premlčaním všeobecne.

25. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario CSP, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je (čo do vecnej správnosti napadnutého rozsudku) dôvodné, a preto pokiaľ išlo o výrok, ktorým súd žalobe vyhovel (prvý výrok) a závislý (štvrtý výrok) o trovách konania, podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ho ako vecne správny potvrdil.

26. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

27. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods.2 CSP).

28. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

29. Žalovaní 1/ a 2/ v odvolaní namietali nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v nedostatku odôvodnenia, keďže sa podľa ich názoru nedostatočne vysporiadal s ich argumentáciou tvrdenou počas celého konania, resp. na ňu ani nereagoval. V dôsledku uvedeného považuje rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že uvedená námietka odvolateľov je neopodstatnená, pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktoré ho viedlo k vyhovaniu žaloby žalobcu (po čiastočnom späťvzati žaloby) riadne odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods.2 CSP, citoval právne normy, o ktoré svoje právne závery oprel, preto vzhľadom na uvedené neobstojí záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, v nadväznosti na ktorú mal prvoinštančný súd odňať žalovaným právo na spravodlivý proces.

30. Podľa čl. 2 ods. 1 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty

31. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (čl. 2 ods. 2 CSP).

32. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

33. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3.júla 2003).

34. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

35. Odvolací súd považuje podstatné skutkové zistenia súdu prvej inštancie za správne umožňujúce odvolaciemu súdu rozhodnúť. Námietky žalovaných v odvolaní považuje za nedôvodné. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu, dôkazov predložených v prvoinštančnom konaní a výsledkov vykonaného dokazovania, odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti. Rozhodnutie súdu prvej inštancie má parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia (§ 220 CSP), je ako celok jasné a zrozumiteľné, presvedčivé a prekúmateľné a dáva odpoveď na všetky otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam a dostatočne objasňujú skutkový i právny základ rozhodnutia.

36. Krajský súd poznamenáva, že hoci žalovaní v úvode podaného odvolania uviedli, že odvolanie podávajú proti prvoinštančnému rozsudku v celom rozsahu, z obsahu odvolania vyplýva, že toto smeruje len proti výroku, ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu. Navyše, proti výroku, ktorým súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 315 eur, nie je odvolanie žalovaných prípustné, pretože nezasahuje do ich subjektívnych práv a povinností, a teda nie je v ich neprospech.

37. Vychádzajúc z podaného odvolania odvolací súd dospel k záveru, že žalovaní založili svoju odvoláciu argumentáciu na skutočnostiach, ktorými sa zaoberal aj prvoinštančný súd a svoje rozhodnutie zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozsudku. Primárne namietali, že prišlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces tým, že prvoinštančný súd nesprávne posúdil splnenie zákonných podmienok zosplatenia spotrebiteľského úveru, nedostatočne veriteľ skúmal bonitu dlžníkov (žalovaných), čo malo založiť bezpoplatkovosť a bezúročnosť poskytnutého úveru, rovnako tak namietali aj nesprávne posúdenie plynutia premlčacej doby.

38. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 27. 03. 2020 domáhal zaplatenia sumy 4 501,46 eura spolu s príslušenstvom, a to titulom neuhradených dlžných splátok, v dôsledku čoho prišlo k zosplateniu celého spotrebiteľského úveru. Veriteľ so žalovanými uzatvoril dňa 15. 02. 2016 zmluvu o úvere s výškou úveru 4 300 eur, s dohodnutou dobou splatnosti 20. 02. 2024. Žalovaní sa podľa zmluvy zaviazali splácať úver v 96-ich mesačných splátkach, pričom 95

splátok je vo výške 77,32 eura a posledná splátka je vo výške 76,66 eura, pričom splátky boli splatné k 20. dňu v mesiaci. Keďže žalovaní neplnili svoje záväzky vyplývajúce jej zo zmluvy riadne a včas, pristúpil žalobca k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru. Najskôr žalovanú 1/ ako dlžníčku listom z 06. 09. 2017 upozornil v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, že k 06. 09. 2017 je v omeškaní s plnením viac ako tri mesiace a zároveň ju upozornil, že ak nedôjde k úhrade dlhu, je oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Listom z 03. 10. 2017 pristúpil žalobca k zosplatneniu úveru k tomuto dátumu.

39. Podľa § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo len „OZ“), ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

40. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

41. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

42. Žalovaní v odvolaní namietali nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v nedostatku odôvodnenia, keďže sa podľa ich názoru nedostatočne vysporiadal s argumentáciou tvrdenou počas celého konania, resp. na ňu ani nereagoval. V dôsledku uvedeného považujú rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že uvedená námietka odvolateľov je neopodstatnená, pretože súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, ktoré ho viedlo k vyhovneniu žaloby (po čiastočnom späťvzati žaloby) riadne odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods.2 CSP , správne citoval právne normy, o ktoré svoje právne závery oprel. Vzhľadom na uvedené neobstojí záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, v nadväznosti na ktorú mal prvoinštančný súd odňať žalobkyni právo na spravodlivý proces.

43. V prípadoch, kedy je spotrebiteľ, ktorému bol od veriteľa poskytnutý úver (spotrebiteľský úver alebo úver na bývanie) po dlhšiu dobu v omeškaní s úhradou splátky úveru, pristupujú veritelia k tzv. zosplatneniu úveru. Na to, aby však veriteľ (banka či nebankovka) mohol platne zosplatniť úver, musia byť splnené zákonom stanovené podmienky.

44. Základnou podmienkou pre zosplatnenie úveru je podmienka stanovená v § 565 Občianskeho zákonníka. Veriteľ môže s dlžníkom uzavrieť dohodu o tom, že mu pohľadávku zaplatí v splátkach, ktorých výšku a podmienky splácania dohodnú. V oboch prípadoch je dlžník povinný splácať pohľadávku len v určenej (dohodnutej) výške. Ak bolo v dohode účastníkov určené, že pri nesplnení niektorej splátky nastane splatnosť celej pohľadávky (príp. zvyšku nezaplatennej pohľadávky), veriteľovi vzniká právo uplatňovať voči dlžníkovi celú pohľadávku (resp. jej nezaplatený zvyšok) v prípade, keď dlžník nedodrжал dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok alebo súdne rozhodnutie o povolení splátok. Bez toho, aby takéto právo veriteľovi vyplývalo zo zmluvy, tak veriteľ nikdy nebude oprávnený platne zosplatniť úver. Táto podmienka zosplatnenia úveru súvisí s povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. n/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorou je upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania úveru. Absencia tejto náležitosti nespôsobuje ani neplatnosť úverovej zmluvy a ani bezúčnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Následkom absencie tejto obsahovej náležitosti bude práve najmä to, že veriteľ nebude mať právo úver zosplatniť. Ak pri nezaplatení niektorej splátky veriteľ nevyužije svoje právo a neoznámi dlžníkovi alebo neuplatní na súde najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, že trvá na zaplatení celej pohľadávky, a medzitým dlžník zaplatí ďalšiu splátku riadne a včas, veriteľ po zaplatení ďalšej splátky už svoje právo nemôže využiť. Môže vymáhať len nezaplatenú splátku. Právo žiadať zaplatiť celú pohľadávku by veriteľovi vzniklo opäť, ak dlžník znova porušil svoju povinnosť.

45. Ďalšie podmienky zosplatnenia úveru poskytnutého spotrebiteľovi sú stanovené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ teda spresňuje podmienky splácania záväzkov

zo spotrebiteľských zmlúv v splátkach. Podľa tejto úpravy dodávateľ môže uplatniť právo vyplývajúce z § 565, t. j. žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Toto právo však môže uplatniť iba za podmienky, že naň upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní. Ak teda spotrebiteľ neuhradí splátku, s ktorej úhradou je v omeškaní, ani do 15 dní od kedy bol na možnosť zosplatenia úveru veriteľom upozornený (a zároveň sú splnené ostatné vyššie uvedené podmienky), môže veriteľ pristúpiť k zosplateniu úveru. Zosplatenie úveru je jednostranným úkonom veriteľa. To, že k zosplateniu úveru došlo, však veriteľ musí spotrebiteľovi oznámiť. V oznámení o zosplatení úveru veriteľ spravidla aj vyčíslil dlh spotrebiteľa - sumu, ktorú je dlžník povinný veriteľovi zaplatiť a stanoví aj lehotu na plnenie.

46. Žalovaní v priebehu konania ako aj v odvolacom konaní namietali, že neboli splnené podmienky zosplatenia úveru, pretože nebol dodržaný postup žalobcu upravený v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, teda že neboli riadne vyzvaní na úhradu dlžnej sumy a neboli riadne upovedomení o zosplatení. Odvolací súd, obdobne ako súd prvej inštancie, z obsahu súdneho spisu nezistil namietané nedostatky. Z obsahu súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalobca odoslal dňa 07. 09. 2017 žalovanej 1/ a aj žalovanému 2/ doporučenú zásielku, o čom predložil aj Elektronický podací hárok č. EPH105300375 z 7. septembra 2017, pričom v podacom hárku je uvedená poznámka UPOZ0609. Predmetné tlačivo elektronického podacieho hárku, na ktorom sa nachádza označenie Potvrdenie podania s pripojením mena pracovníka pošty zodpovedá formátu vygenerovaného potvrdenia o odoslaní zásielky prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., v elektronickej forme a poskytuje istotu toho, že žalobca si svoju povinnosť odoslať výzvu na úhradu dlžnej sumy pred tým, ako pristúpi k zosplateniu celého úveru nepochybné splnil. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že žalobca splnil svoju povinnosť a vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy listom z 06. 09. 2017 označeným ako Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, v ktorom upozornil žalovaných, že k 06. 09. 2017 je pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti vo výške 415,20 eura. Zároveň v upozornení uviedol, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy v lehote do 15 kalendárnych dní od doručenia výzvy, je banka oprávnená vyhlásiť úver za predčasne splatný a žiadať úhradu celej úverovej pohľadávky. Vzhľadom na to, že k úhrade dlžnej sumy v stanovenej lehote neprišlo, žalobca odoslal Výzvu na úhradu dlžnej sumy z 03. 10. 2017, ktorým žalobcom oznámil, že pohľadávka z úverovej zmluvy žalobcov sa stala predčasne splatnou v celom rozsahu k 03. 10. 2017 a dlžná suma je 4 579,26 eura. Vo výzve uložil žalovaným povinnosť uhradiť dlžnú sumu do 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy. O odoslaní uvedenej výzvy predložil žalobca doručenkou, pričom obaja žalovaní prevzali im osobne adresovanú zásielku 10. 10. 2017. Skutočnosť, že žalobca predmetnú výzvu odoslal svedčí aj poznámka na doručenke - G S poukazom na uvedené skutočnosti odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že by neboli splnené zákonné podmienky na to, aby veriteľ (žalobca) mohol vyhlásiť úver za predčasne splatný v celom rozsahu. Žalobca o odoslaní oboch uvedených listov, teda tak výzvy na úradu dlžnej sumy pred zosplatením v 15 dňovej lehote od doručenia výzvy, ako aj Oznámenie o predčasnej splatnosti celého úveru ku konkrétnemu dátumu predložil vierohodné dokumenty (Potvrdenie podania elektronického podacieho hárku a doručenkou), ktoré preukazujú pravdivosť tvrdení žalobcu a najmä dodržanie zákonného postupu pred zosplatením úveru veriteľom.

47. Druhou podmienkou, ktorá musí byť splnená, aby mohol veriteľ zosplatiť úver je to, aby bola pred poskytnutím úveru zo strany veriteľa s odbornou starostlivosťou posúdená schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Táto skutočnosť vyplýva z § 11 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na to, aby si veriteľ riadne splnil povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver by mal veriteľ brať do úvahy najmä čas, na ktorý sa úver poskytuje, výšku úveru, príjem spotrebiteľa, výdavky spotrebiteľa, účel použitia úveru a prípadne aj ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Ak by veriteľ porušil svoju povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver hrubým spôsobom, tak okrem toho, že by nemohol požadovať zosplatenie úveru, by bol úver zároveň bezúčelný a bezpoplatkový.

48. Zo žalobcom predložených listín je zrejmé, že žalobca preskúmal bonitu žalovaných ešte pred uzatvorením predmetnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - dobrápôžička dopytom dňa 15.2.2016 na Sociálnu poisťovňu, pričom banka žalovanej 1/ ako dlžníčky akceptovala deklarovaný príjem v sume 930 eur a u žalovaného 2/ ako spoludlžníka akceptovala jeho príjem v sume 604 eur mesačne a bonitu žalovaných skúmal žalobca aj z reportov SRBI a EOS KSI, kde nemali v čase posudzovania žiadosti

evidované žiadne spisy; žalovaní uvádzali rodinný stav vydatá/ženatý a že nemajú žiadne vyživovacie povinnosti. Žalobca poskytol žalovaným spotrebiteľský úver na dobu 8 rokov s mesačnou splátkou 72,16 eura plus mesačné poistené za poistenie úveru v sume 5,16 eura. V zmysle ustanovenia § 11 ods.2 ZoSÚ za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1 ZoSÚ sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmov, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadania do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd je toho názoru, že konanie žalobcu pred uzatvorením predmetnej zmluvy nemožno posúdiť ako konanie, ktorým by hrubo porušil svoje povinnosti podľa § 7 ods.1 ZoSÚ, teda jeho konanie nebolo v rozpore s dobrými mravmi ani v rozpore s odbornou starostlivosťou.

49. Čo sa týka sumy, na ktorú má veriteľ voči spotrebiteľovi po zosplatnení úveru nárok, túto možno vypočítať ako rozdiel medzi výškou poskytnutého úveru a kapitalizovanými zmluvnými úrokmi vo výške, v akej by ich pri riadnom plnení povinností spotrebiteľ zaplatil veriteľovi na jednej strane a sumou, ktorú spotrebiteľ do zosplatnenia úveru veriteľovi reálne uhradil. Súčasná judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo dňa 16.06.2020 alebo Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/113/2019 zo dňa 29.06.2020) však judikovala, že správnym postupom je kapitalizácia zmluvného úroku vo výške, akú by spotrebiteľ zaplatil veriteľovi, keby si riadne splnil svoje povinnosti z úverovej zmluvy. Ak spotrebiteľ po zosplatnení úveru neuhradí veriteľovi svoj dlh, môže veriteľ od spotrebiteľa požadovať aj úroky z omeškania z dlžnej sumy. Kumulácia zmluvného úroku a úrokov z omeškania teda je možná, čo potvrdzujú aj vyššie spomínané rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

50. Veriteľ si zároveň svoj nárok voči spotrebiteľovi musí uplatniť v premlčacej dobe. Premlčacia doba vyššie uvedených nárokov však neplynie až od okamihu zosplatnenia úveru, ale v súlade s § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka už odo dňa splatnosti tej splátky úveru, kvôli ktorej došlo k zosplatneniu úveru. Premlčacia doba tak s ohľadom na vyššie uvedenú podmienku zosplatnenia úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, musela vždy začať plynúť ešte viac ako tri mesiace pred samotným zosplatnením úveru.

51. Súd prvej inštancie správne posúdil aj námietku premlčacia uplatnenú žalovanými, keď konštatoval, že žaloba žalobcu bola podaná včas na Okresný súd Banská Bystrica dňa 19.9.2019, teda v 3-ročnej premlčacej dobe, keďže k zosplatneniu úveru došlo z dôvodu neuhradenia poslednej splátky v máji 2017.

52. Záverom odvolací súd poznamenáva, že v predmetnej úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady potrebné na výpočet RPMN, ktorými sú uvedenie výšky úveru, výšky splátky, jej intervalu, počtu splátok, uvedenie výšky úrokov, nákladov na poistenie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 24.februára 2021 sp. zn. 7 Cdo/183/2020 zastáva názor, že zo znenia § 9 ods.1 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z. nevyplýva povinnosť veriteľa uviesť v zmluve konkrétny matematický výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, pričom zákon nepožaduje ani predpoklady pre výpočet RPMN špeciálne v zmluve označovať ako predpoklady pre výpočet RPMN. Takúto požiadavku pritom nemožno vyvodiť gramatickým (jazykovým) ani teleologickým (účelovým) výkladom daného ustanovenia. Názor odvolateľov, že v zmysle § 11 ods.1 ZoSÚ predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods.2 písm. a/ až k/,r/ a y, nie je správny.

53. Vzhľadom na vyššie uvedené podstatné dôvody, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti výroku a výroku o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

55. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

56. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Vychádzajúc z § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania tak, že v odvolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

58. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP a § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).